

Svajonų
ROMANAI

Tango

LORI WILDE
Kitos išeities nėra

9,99 Lt / 2014 kovas – balandis

Sustabdykit
vesitės!

Knygute.lt

Lori Wilde

(Lori Vaild)

KITOS IŠEITIES NĒRA

Pirmasis trilogijas
"Sustabdykit vestuves!"
romanas

Versta iš Lori Wilde, Night Driving, 2013

© Lori Wilde, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Lina Kubiliūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-842-3

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“
prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Pirmadienis, birželio 29, 17:25

Pasijutęs kaip Džimis Stiuartas filme *Langas į kiemą*, buvęs kariuomenės kapitonas, sėdėdamas verandoje Bozmane, Montanoje, liūdnai spoksojo į medžiais apaugusią kaimynystę.

Jo dešinysis kelis, ką tik po trečiosios operacijos, buvo įspraustas į ortopedinį įtvarą ir atremtas į minkštą taburetę. Priešais, ant mažo staliuko, gulėjo mobilusis telefonas, stovėjo skardinė alaus ir buteliukas tablečių nuo skausmo. Vyras bandė išsiaiškinti, ar alus sumažins kančias greičiau nei vaistai. Nors puikiai suprato, kad negali abiejų maišyti, jam visai neprastai sekėsi tvirti skausmą. Ne visada vien tik fizinį.

- Trečias kartas nemeluoja, - pasakė chirurgas ortopedas.

Verčiau jau tai būtų tiesa. Jeigu ne, kapitonas niekada negalės susigrąžinti pilnaverčio judraus gyvenimo - jį bus atėmusi bomba Afganistane. Kol kas tenka samdytis žmogų, kuris padarytų viską: apipirktų, išvalytų namus, nuvežtų jį paskirtu laiku pas gydytoją.

Pinigai – ne bėda. Kartu su šiuo namu tėvas paliko daugiau nei milijoną dolerių. Bonas protingai investavo, jis buvo apsirūpinęs gyvenimui net tokiu atveju, jeigu niekada negrįžtų į darbą. Tačiau geriau jau tėtis būtų šalia nei dideli pinigai.

Be to, Bonas – ne dykaduonis. Jam iki gyvo kaulo įgriso ligoti paistalai. Jis skaitė knygas, kol akyse pradėjo lietis, žaidė vaizdo žaidimus, kol įskaudo nykščius, ir ryte rijo filmus, kol apsunko galva. Visi jo draugai buvo kariškiai, todėl dabar, kai jau nebetarnauja ir yra smarkiai sužeistas, draugų apsilankymai vis retėja. Bonas jau ne vienas iš jų.

Bonui buvo nuobodu, liūdna ir pikta.

Jis niekam nepatrauklus. Pats tai suprato, tačiau atrodė, kad negali atsikratyti prastos nuotaikos. Ši operacija buvo paskutinis bandymas susigrąžinti tai, kas prarasta. Šį kartą Bonas buvo pasiryžęs klausyti gydytojo nurodymų iki smulkmenų. Vadinasi, privalėjo sėdėti čia, barbenti pirštais ir stebėti, kaip bėga gyvenimas.

Baisiai sunku vyrui, didelę gyvenimo dalį praleidusiam kare.

Suėmęs kelio įtvaro fiksuojančią juostelę

truktelėjo ir vėl prispaudė, paskui vėl truktelėjo, kad išgirstų keistą garsą, kurį skleidė dvi plyštančios dalys. Šis garsas tik paaštrino gyvenimo monotoniškumą.

Už kelių namų pora vaikų mėtė į krepšį prie savo kiemo įvažiavimo. Vienodas krepšinio kamuolio bumbsėjimas į cemento grindinį kėlė Bonui ilgesį. Kadaisė jis buvo velniškai geras krepšininkas, bet tos dienos jau seniai praeityje. Vakarienės kvapas atsklendė oru, o vasaros saulė niro į vakarus. Jis tuščiai svajojo, kaip atsikeltų ir įdėtų atvėsusius pietus į mikrobangų krosnelę, bet atrodė, kad neturi pakankamai užsidegimo netgi šiai užduočiai.

Nurijo gurkšni alaus ir stengėsi negalvoti apie tvinkčiojimą kelyje.

Seno modelio *Honda Accord* lėtai įslinko į kvartalą ir pasuko link įvažiavimo į vienaaukštį, sodybos tipo namuką kitoje gatvės pusėje. Kvailutė kaimynė Tara Duval išlipo iš automobilio. Bonas paskubomis sugriebė telefoną ir apsimetė rimtai šnekąs, bet jo gudrybė nesutrikdė Taros.

Mergina sveikindamasi kilstelėjo ranką ir apdovanojo ją švytinčia šypsena, nuolat spindinčia veide. Velnias, jam reikia akinių nuo saulės ir neperšauamos liemenės, kad apsisaugotų

nuo koktaus kaimynės linksmumo.

- Labas, Bonai.

Ji dėvėjo aptemptą, už kaklo surišamą palaidinę ir iki pusės šlaunų nukirptus mėlynus džinsus.

Bonas stengėsi nežiūrėti, kokios įdegusios ir lanksčios, dailios ir ilgos merginos kojos. Arba, kaip jai einant, mažutės palaidinės apačia kilstelėti ir atidengia auksinį bambos žiedelį. Jos pilvukas buvo tvirtas ir plokščias, oda - nepriekaištinga. Bono burna išdžiuvo, žemiau bambos jis pajuto netikėtą virpulį. Gal ir erzinti, bet šita moteris turi nuostabų kūną.

Tvardykis, Toliveri. Žinoma, ji seksuali, bet neverta dėl jos vargti.

Kaimynė patraukė per gatvę prie Bono, avėjo aukštakulniais, kurie atrodė kiek per aukšti jos smulkiam sudėjimui, bet Tara žingsniavo stubinamai grakščiai.

Šūdas. Ji ateina.

Susiraukęs Bonas kilstelėjo telefoną, kad Tara matytų, ir mostelėjo merginai eiti šalin, tada telefoną vėl prispaudė prie ausies.

- Taip, aha, - apsimetė kalbąs.

Tara buvo iš tų linksmų plepučių, galinčių užkalbėti dantį. Jis mažiausiai norėjo išgirsti

vieną tų smagių, pašėlusių istorijų apie tai, kas nutiko kirpykloje, kurioje mergina dirba. Ji buvo linksma, impulsyvi, guvi ir labai priminė buvusią Bono žmoną. Spontaniškos mergužėlės yra gyva bėda. Tačiau vyro kūnas reagavo į Taros pasirodymą ir Bonas velniškai ant jos niršo dėl to.

Tara užtipeno iki verandos, smiliumi užspaudusi lūpas.

- Nesakyk, - kalbėjo Bonas į ragelį.

Mergina atsisėdo ant verandos turėklo, kojos tabalavo, o mėlynos akys šelmiškai kibirkščiaavo.

Eik šalin. Jis buvo prastai nusiteikęs.

- Taip, taip. - Bonas palinkčiojo, tarsi išgalvotas pašnekovas būtų ką tik pasakęs kažką, kam Bonas pritartų.

Taros akys spigino į sužeistą jo kelį. Ji apgailėstaudama papūtė lūputes, bet tada pastebėjo alų ir buteliuką tablečių nuo skausmo. Užuojauta išgaravo - dėkui Dievui! - ir virto rūščiu susirūpinimu. Sukryžiauvusi pirštus ji parodė *gėda pelėda* ženklą.

Išnyk, mergše.

- Luktelk minutėlę. - Bonas paprašė įsivaizduojamo pašnekovo. Delnu uždengęs telefoną

pažvelgė Tarai į akis. – Pokalbis užtruks.

– Nieko tokio, palauksiu.

Ko, po perkūnais, ji nori?

– O aš ne.

– Asmeniniai reikalai?

– Aha.

Jos lūpos blizgėjo sodriai rožinio saldainio spalva, o plaukai buvo keturių, ar penkių šviesių atspalvių. Nudažyti storomis, dabar labai populiariomis sruogomis. Kuklus, išstatuirtas delfiniukas puikavosi ant kairiojo peties, o abejose ausyse kybojo nesuskaičiuojama daugybė auskarų. Taros kojų nagai buvo nulakuoti iššaukiančiu žalsvu atspalviu, o ant antro dešinės pėdos pirštelio puikavosi užrašas MYLIU.

– Nueisiu palaistyti tavo kerų, kol tu kalbėsi, – pasakė ji. – Jie atrodo išdžiūvę.

– Ne, ne. – Bonas netroško jokios malonės. – Palik juos ramybėje.

– Gerai. – Kaimynė atkišo delnus. – Neketinau žeminti tavo orumo.

Piktai dėbčiodamas jis prispaudė telefoną prie ausies.

– Sugrįžau, – ištarė ir pasijuto kvailai įkalintas prasimanyto pokalbio.

Na, jei tik pamėginčiau su ja pasikalbėti.

Bet tai niekada nepadėdavo. Leisk Tarai pri-
siartinti per žingsnį ir ji sukars visą mylią. Jei-
gu jis pradės kalbėti, ji įsitaisys verandoje,
priešais jį, valandų valandoms tarsi jie būtų
draugai, ar kas panašaus.

Tada jo telefonas iš tikrųjų suskambo.

Tara lūpas papūtė į juokingą *O* ir pamerkė
akį.

- *O*, vyruti, koks tu netikėlis. - Kaimynė ir vėl
pirštis parodė *gėda pelėda*. - Mėginai išsisuk-
ti nuo pokalbio su manimi.

- Taip. Dabar tikrai turiu atsakyti, - atkirto
vyras ir nuspaudė ragelio mygtuką nesivar-
gindamas pasidomėti, kas skambina. - Klau-
sau?

- Bonai?

- Džeke? Palūkėk sekundėlę. - Bonas ir vėl
uždengė garsiakalbį. - Sesuo skambina. Gal
galime pasikalbėti vėliau?

- Tu turi seserį?

- Netikrą.

- Nežinojau.

- Yra daug dalykų, kurių apie mane nežinai. -
Dėkui Dievui.

- Niekada apie ją nepasakojai.

- Su *tavimi* aš apie ją niekada nekalbu.

- Tiesa, - sumurmėjo Tara. Atrodė šiek tiek įskaudinta.

Pro sužeisto karo veterano nuoskaudas Bonas išspaudė šypseną.

- Dabar noriu su ja pasikalbėti, jeigu tu nieko prieš.

- Žinoma. - Tara gūžtelėjo pečiais. - Tik atėjau pasakyti, kad išsikraustau.

Štai! Daugiau nebus jokio smalsaus kišimosi į jo reikalus, jokių triukšmingų vėlyvų vakarėlių, jokių troškinių induose ir mokymų, kaip tinkamai rūšiuoti šiukšles. Bet net apie tai pagalvojęs Bonas jautėsi visiškai kitaip. Nepažįstamas, švelnus liūdesys. Ta pati slogi nuotaka, aplankydavusi jį vaikystėje kiekvieną sekmadienio popietę, kai supranti, kad savaitgalis baigėsi ir kitą dieną reikės grįžti į mokyklą.

Dalis Bono kūno šaukte šaukė paprašyti jos palaukti, bet vyrui pavyko numalšinti šį norą.

- Pasimatysime.

- Pasimatysime, - it aidas pakartojo mergina ir nušoko nuo turėklo.

Vyras stebėjo, kaip ji nuliuksėjo per pievutę, kaip nusiūbavo užpakaliukas, aptemptas trumpučiais šortais. Jis buvo pakerėtas, bejė-

giškai žvilgsnį įsmeigęs į žavų Taros užpakaliuką.

- Bonai? Tu vis dar čia?

- Taip, taip, aš klausau. - Giliai įkvėpęs visą dėmesį sutelkė į Džekę. - Sveika, sesut. Seniai girdėta.

- Buvau tikrai užsiėmusi. - Džekė teisinosi keistai apsvaigusi.

Paprastai sesuo būdavo rimta ir susikaupusi. Jos tėvas buvo garsus vandenynų tyrinėtojas Džekas Bičerdas. Džekė sekė jo pėdomis ir siekė mokslų daktaro laipsnio.

Bonui toptelėjo, kad prabėgo daugiau nei keturi mėnesiai nuo paskutinio jų pokalbio ir jis nepasakojo seseriai apie trečią operaciją. Nenorėjo, kad jaudintųsi. Jiedu užaugo ne kartu, susidraugavo paauglystėje, kai sužinojo, kad lengvabūdė motina paliko abu vaikus jų tėtuišiams. Bet Džekei, kaip ir Bonui, pavyko greitai atsigauti. Jie išgyveno ir dabar viskas buvo gerai.

Štai jis gerai gyveno iki tos nelemtos bombos sprogimo.

- Kas naujo? - pasiteiravo Bonas.

- Ruošiuosi tekėti! - pranešė Džekė.

- Tekėti? - priblokštas atkartojo jis. - Už ko?

- Tu jo nepažįsti. Jo vardas Skotas Everlis, jis yra pakrantės apsaugos leitenantas.

- Rimtai, Džeke? Už pakrantės apsaugos leitenanto?

- O kas čia blogo?

Bonas neketino aptarinėti fakto, kad pakrantės apsaugos nelaiko tikra kariuomene.

- Neįsivaizduoju tavęs, kaip kariškio žmonos. Tiesą pasakius, apskritai negaliu įsivaizduoti tavęs esant kieno nors žmona.

- Kaip tai suprasti? - Sesers balse neliko džiaugsmo.

Toliveri, nebūk asilas. Atsiprašyk.

- Tavo karjera tau tokia svarbi.

- Tiesa, bet kaip tai susiję? Nori pasakyti, kad negaliu užsiimti prasminga veikla ir būti ištekėjusi tuo pat metu?

- Kaip ketini rašyti mokslinį tiriamąjį darbą, jeigu tau reikės važinėti paskui jį iš vieno posto į kitą?

- Jis dirba vietos pakrantėje. Bet koks paaukštinimas bus toje pačioje grandyje. Be to, Skotas išties pritaria mano darbui. Jis supranta, kad bus tokių akimirkų, kai būsime atskirai.

- Kiek laiko jį pažįsti? - paklausė Bonas, jausdamas poreikį apsaugoti Džekę.

Juk ji – mažoji sesutė. Bonas negalėjo net pagalvoti, kad ji galėtų padaryti tą pačią vedybą klaidą, kokią padarė jis. Kad ir ką sakytum, skyrybos skaudina. Jis padarys viską, kad apsaugotų ją nuo širdies skausmo.

Džekė neatsakė.

– Kiek laiko jį pažįsti? – pakartojo Bonas.

– Tu šiknius.

– Neatsakei į klausimą.

– Kiek ilgiau nei mėnesį, – galų gale prisipažino sesuo.

– Ką?!

– Nešėlk. Žinau, ką darau. Pažintis su Skotu yra pats geriausias mano gyvenimo įvykis. Jis protingas ir mielas, dievina vandenyną taip pat kaip ir aš, ir...

– Gal išprotėjai? Ar nepasimokei iš mano partitės su Šeina...

– Bonai, aš – ne tu, – atkirto Džekė. – O Skotas – ne Šeina. Tai *tikra* meilė, o ne aistros ištroškusių girtuoklių sugulimas Las Vegase prieš pat tavo tarnybos pradžią...

– Paklausk, ką šneki. Tikra meilė? Su tuo vyruku susitikinėji tik mėnesį. Tu nežinai, jis gali būti net serijinis žudikas....